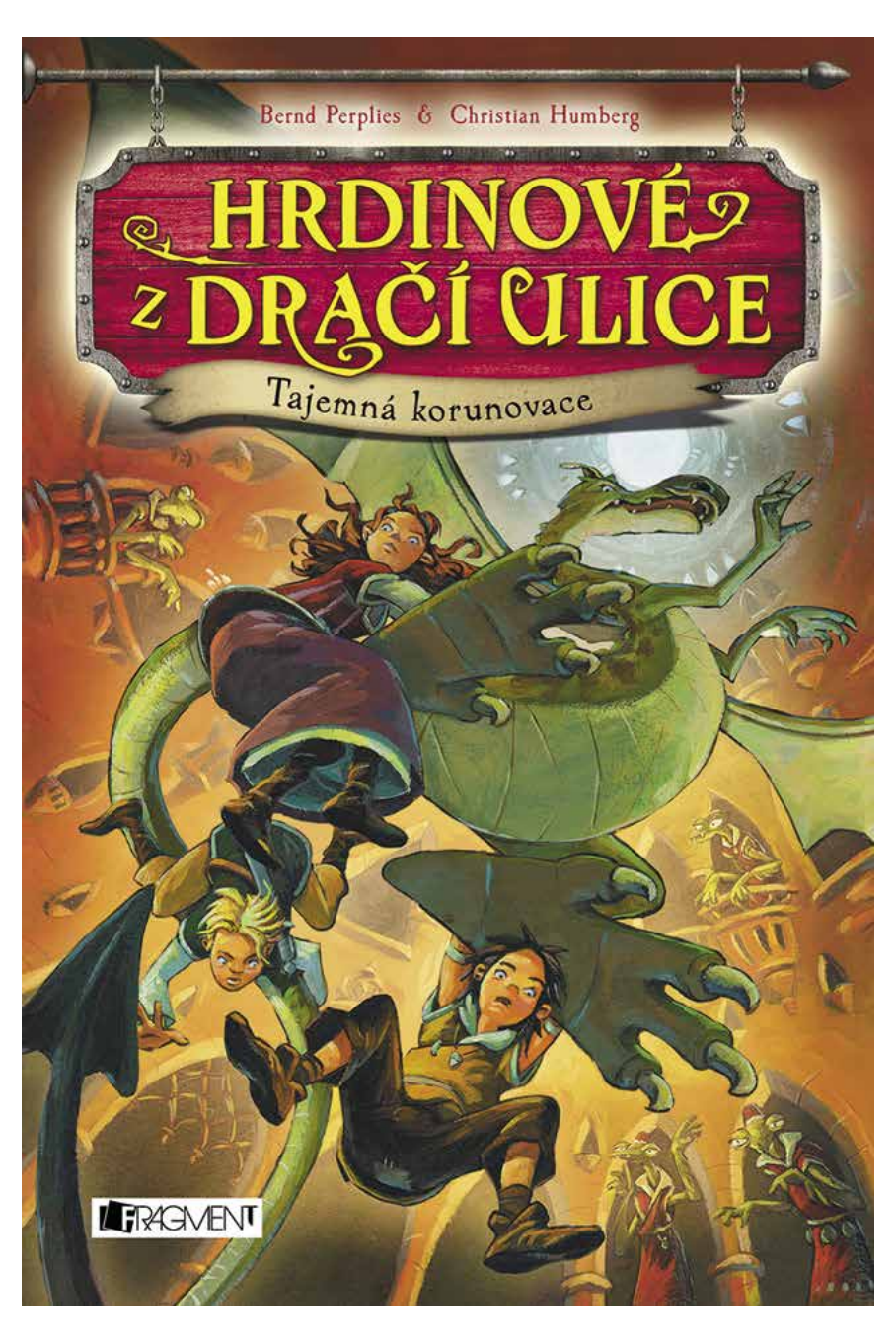

Bernd Perplies & Christian Humberg

HRDINOVÉ z DRAČÍ ULICE

Tajemná korunovace

FRAGMENT

The illustration depicts a dynamic scene where three young heroes are riding a large, green, scaly dragon. The dragon is shown in profile, facing right, with its mouth open as if breathing fire or roaring. The hero in the center is a girl with long, flowing red hair, wearing a purple and blue outfit. She is holding onto the dragon's back. To her left, a boy with blonde hair and a blue tunic is also holding on. To her right, another boy with dark hair and a brown tunic is hanging on. They are all looking forward with expressions of determination and surprise. The background is a stylized, warm-toned cityscape with orange and yellow hues, suggesting a sunset or a fire. In the bottom right corner, there are small figures of other people in the city, looking up at the dragon. The overall style is reminiscent of classic comic book art.

Hrdinové z dračí uličky

Tajemná korunovace

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernd Perplies & Christian Humberg
Hrdinové z Dračí ulice – Tajemná korunovace – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

1. Královna je mrtvá	7
2. Uvěznění!	22
3. Čas ubíhá	35
4. Poprask v Bondingoru.....	48
5. Báječný plán	62
6. O vlásek.....	76
7. Zpět k plánu A	92
8. Uzdravovny	107
9. Bude to hračka	120
10. Strašlivá pravda	134
11. Do útoku!.....	147
12. Útěk	161
13. ... ať žije královna!.....	172

TOMRIN

Tomrinovi z Wiesensteinu je dvanáct a je synem velitele městské gardy. Je silný, odvážný a vždy připravený pomoci přátelům v nouzi. Někdy má ale sklony jednat ukvapeně a bez rozmyšlení.

Hanisse (Nisse) je dvanáct a žije s maminkou-kuchařkou v areálu Kouzelnické univerzity. Tam se učí čarovat, ale potají, protože je to dovoleno pouze chlapcům. Její přátelé Sando a Tomrin nepřestávají žasnout, co všechno už umí.

HANISSA

Sandovi je třináct a žije
v Přístavní čtvrti.
Od smrti rodičů se
o něj stará trpaslík
Gump, kterému patří
hospoda Gumpův
příboj. Sando je na ulici
jako doma a venku se
vyzná jako nikdo jiný.

Fleck je mladý létající drak
se zakrnělými křídly.
Sežere, na co přijde, a je
děsně nešikovný. Když
dostane strach, promění se
v příšeru! Tomrin se Sandem
a Hanissou se o něj starají.

Pro Tima Normana Brauneho.

Vítej v Bondingoru,
nejmilejší synovče!

Kapitola 1

Královna je mrtvá...

„U dračího bobku!“ vyklouzlo Tomrinovi. „Ta stavba je vážně obrovská!“

Bratr Barthian, kněz městské gardy, který byl zároveň Tomrinovým učitelem, mu uštědřil lehký pohlavek. „Dávej si pozor na jazyk, chlapče,“ pokáral ho. „Klít není slušné. To přece dobře víš.“

Tomrin vrhl na kněze krátký omluvný pohled a dál si udiveně prohlížel Budovu. „Ale vždyť je to pravda,“ ohradil se.

V úžasu zvrátil hlavu a hleděl na červenohnědou horu tyčící se přímo před nimi. Domov hmyzího národa Xixů na severu Bondingoru připomínal vejce, nebo spíš obrovitý včelí úl.

„Neříkej mi, že jsi tady ještě nikdy nebyl,“ podivila se Hanissa, která dvojici doprovázela.

Tomrin zavrtěl hlavou. „Viděl jsem tu stavbu jen z hradeb pevnosti, kde sídlí městská garda. I z dálky mi připadala obrovská.“

Jeho rusovlasá kamarádka se zakřenila. „Jen počkej, až budeš uvnitř.“

Kolem malých domků obklopujících černohnědou horu jako dračí mláďata svou matku se společně ubírali k hlavnímu vchodu do Budovy. Pár kroků před nimi pochodovala skupina nádherně vystrojených trpaslíků. Trochu víc vpředu zahlédl Tomrin svého otce, rytíře Ronana z Wiesensteinu, velitele městské gardy. Doprovázel barona Beruna, vládce Bondingoru. V čele kráčelo několik zámožných obchodníků z Obchodní čtvrti. Všichni dnes byli hosty Xixů.

Když se ocitli ve stínu vstupní brány, připadalo Tomrinovi, jako by vstupoval do jeskyně. Ale nádherně zdobená železná brána mu připomněla, že Xixové nejsou žádní obyčejní jeskynní tvorové. Naopak, byl to velmi rozvinutý hmyzí národ sestávající z mnoha učenců a léčitelů. Říkalo se, že neexistuje nemoc, kterou by neuměli vyléčit. A jejich královna dokonce zvítězila i nad smrtí. V podstatě byla nesmrtelná. Okamžik, ve kterém opustí tento svět, si určila sama – a právě dnes ten okamžik nastal.

Proto sem Tomrin s Hanissou a bratrem Barthianem přišli. Společně s mnoha městskými hodnostáři se dnes zúčastní slavnostního obřadu: stará královna Xixů odstoupila a dnes zemře, a zároveň dnes proběhne korunovace královny nové. Něco takového se za šedesát let, co Xixové žijí v Bondingoru, odehrává poprvé. Pro někoho, kdo není příslušníkem národa Xixů, bylo velkou ctí, že se směl této slavnosti zúčastnit.

Proto Tomrin příliš nechápal, proč nechtěl jít Sando s nimi. „Dvorní slavnost? To bude nuda!“ zabručel chlapec v záplatovaných kalhotách, když Tomrin jemu a Hanisse předešlého dne v jejich tajném úkrytu v Dračí ulici č. 13 navrhl, aby se společně s ním a bratrem Barthianem slavnosti zúčastnili.

„Ale to není žádná obyčejná dvorní slavnost!“ namítl Tomrin. „To je korunovace královny Xixů!“

„Při které se bude muset celé hodiny sedět a poslouchat proslovy starců a představitelů hmyzího národa?“ Sando zavrtěl hlavou. „Ne, děkuju. Radši zůstanu tady a budu si hrát s Fleckem. To bude zaručeně mnohem větší zábava.“

Nenechal se přemluvit. Tomrinovi bylo trochu líto, že Sando o tuhle napínavou událost přijde. Ale rozhodnout se musí každý sám.

Došli k průčelí Budovy, kde je pozdravily strážce. Příslušníci hmyzího národa, kteří připomínali křížence mravence

s kudlankou o velikosti dospělého člověka, měli hnědé krunýře vyleštěné do oslnujícího lesku a byli cítit čerstvým olejem Xixů. Měli silné paže s dvojitými klouby a ve čtyřprstých rukou svírali dlouhé obřadní oštěpy. Na trojúhelníkovitých hlavách měli nasazené červené čapky. Zatímco někteří z nich stáli v pozoru v řadách napravo i nalevo od brány, další přecházeli po čtyřech tenkých nožkách od návštěvníka k návštěvníkovi a kontrolovali pozvánky.

„Děkuji vám,“ pronesl strážný třaslavým hlasem, když mu bratr Barthian podržel před dvěma velkýma hmyzíma očima náležitou listinu. Shlédl na Tomrina s Hanissou, a když se jeho malá ústa vyzbrojená silnými kusadly a umístěná v dolní části jeho hlavy, roztáhla do napodobeniny lidského úsměvu, odhalil špičaté zuby.

Tomrin se bezděčně zachvěl.

„Z toho jde panečku strach, že jo?“ pošeptala mu Hanissa. Vstoupili do nitra Budovy a vysokým průchodem kráčeli za průvodem trpaslíků.

Chlapec přikývl. „Pořád si připomínám, že jsou to naši přátelé. Ale stejně z nich jde hrůza.“

„Nesmysl,“ namítl s úsměvem bratr Barthian. Zavaltitý kněz zavrtěl hlavou s prořídlymi bílými vlasy. „Xixové jsou ti nejmírumilovnější obyvatelé celého Bondingoru. Války a násilí jsou jim cizí, stejně tak jako závist, hněv nebo nepřá-

telství. Jsou národem, který žije v míru sám se sebou, a střed všeho klidu a míru představuje jejich královna. A kdo z vás dvou ví proč? No?“

Tomrin nenápadně protáhl obličej. Obával se, že bratr Barthian využije výlet jako záminku k tomu, aby prověřil jejich znalosti o Xixech.

„Její Královská aura vyzařuje klid a mír, a protože všichni Xixové jsou spolu v myšlenkách propojeni, všichni to cítí,“ odpověděla Hanissa.

„Velmi dobře, mladá dámo,“ pochválil ji Barthian. „Zcela správně.“

To bych věděl taky, pomyslel si trochu rozmrzele Tomrin. Vzápětí ale na svůj hněv zapomněl a vytřeštil oči.

Dorazili na konec průchodu a vstoupili do hlavního sálu. Kulatý sál měřil v průměru přinejmenším šedesát kroků, měl tvar kužele a jeho strop se nacházel v závratné výšce. V klenutých stěnách byla okna a balkony, ze kterých zvědavě shlíželi dolů Xixové. Zaplnili i všechny úzké můstky spojující stěny sálu. Shora procházely stropem děravým jako trpasličí sýr sluneční paprsky a vytvářely v horní části kuželovité stavby světlé skvrny. Odrazy mihotavých světýlek z tisíců vílích lucerniček ve výklencích a na galeriích dopadaly až na zem.

„U dračího...,“ vyjekl znovu Tomrin. Tentokrát ale další část věty včas spolkl. Bylo to jenom dobře, protože všude

kolem nich se tísnily stovky Xixů a přinejmenším čtyři tucty vážených příslušníků jiných národů žijících v Bondingoru. Korunovace byla významnou událostí a zúčastnil se jí každý, kdo něco znamenal – a nebál se hmyzu.

„Jen vstupte, moji milí. Nestůjte ve vchodu. Pojdme vyhledat naše místa.“ Bratr Barthian jemně postrkoval Tomrina s Hanissou před sebou uličkami, které shromáždění Xixové ponechali volné.

V zadní části velkého sálu byl asi tři kroky vysoký stupeň, přirozená tribuna vyzdobená splývavými pruhy třpytivého hedvábí a nádhernými bronzovými mísami s planoucími ohni. Na tomto místě se patrně bude odehrávat korunovační ceremoniál. Hned pod tribunou byl provazy ohraničený prostor, kde stála pohodlná křesla. Usedali do nich hosté z ostatních bondingorských čtvrtí. Kromě trpaslíků, obchodníků a barona Beruna s doprovodem zahlédl Tomrin i krásně oblečené vyslance elfů, důstojné kouzelníky z Kouzelnické univerzity, a dokonce i jednoho mohutného minotaura s mocnými rohy ozdobenými malými zdobenými kroužky. Všichni usedali na místa v prvních řadách, jejich doprovod musel vzít zavděk vzdálenějšími místy. Pro Tomrina, Hanissu a bratra Barthiana byla určena místa v poslední řadě. Za nimi už se tísnil dav Xixů.

Když se posadili, chvíli se nic nedělo, ale potom zaznělo pronikavé, mnohohlasé hvízdání. U Xixů to zřejmě bylo něco jako slavnostní fanfára, protože vzápětí začal na tribunu přicházet zástup xixských hodnostářů. Stejně jako ostatní přítomní byli oblečení do dlouhých, vzdušných, splývavých rouch. Samičky Xixů měly navíc vystouplé zadečky ozdobené bronzovými šperky. Postavily se po obou stranách tribuny.

Vzápětí přinesli královnu. Její lesklé hmyzí tělo pokrývaly nádherně zřasené látky a sítku, kterou měla zakrytou trojhrannou hlavu, zdobily třpytící se drahé kameny. Tomrinovi na první pohled připadalo, že její tělo nevypadá o nic starší ani mladší než těla všech ostatních Xixů. Ale klidný a vyrovnaný výraz její tváře chlapci připomněl, že je to moudrá, stará žena.

„Ta je ale krásná,“ zašeptala Hanissa vedle něj uctivě.

Tomrin přikývl. Xixové byli hmyzím národem a mnoho bondingorských hlupáků je přirovnávalo k havěti lezoucí v hromadách odpadků a poletující s bzukotem kolem latrín. Ale ani toho nejhlupejšího z nich by nikdy nenapadlo považovat královnu Xixů za méně významnou, než je baron Berun nebo členové trpasličí Kamenné rady. Pro svou tajemnost připadala Tomrinovi ještě mnohem vznešenější než všichni ti ostatní. Vyzářovala z ní moc, moudrost a vyrovnanost.

„Cítíš to taky?“ zeptala se ho tiše Hanissa.

„Myslím, že ano,“ odpověděl. „To je Královská aura. Nikdy by mě nenapadlo, že ji mohou vnímat i ti, kteří nejsou příslušníky národa Xixů.“

„A teď si představ, jak silně ji vnímají Xixové!“

Královnina přítomnost měla na shromážděné Xixy výrazný účinek. Během mžiku se v celém sálu rozhostilo nábožné ticho. Dva tisíce Xixů zmlkly jako na povel a hleděly s očekáváním k tribuně.

Dopředu kolébavě předstoupil jeden z hodnostářů. Tmavě hnědé tělo mu halilo modré třpytivé roucho. Zvedl hlavu a začal hlasitě hovořit jazykem sestávajícím ze samých cvakavých a cvrkavých zvuků, které nějakým záhadným způsobem doléhaly i do nejzazšího kouta rozlehlého prostoru.

Tomrin mu nerozuměl ani slovo. „Co říká?“ zeptal se tiše bratra Barthiana.

Kněz se k němu naklonil. „To je Qwrll'Xikik, Mistr ceremoniář. Vítá všechny hosty a připravuje je na nastávající významnou událost.“ Trochu přitlumil hlas a pohlédl i na Hanissu. „Měli byste vědět, že výměna královny je pro Xixe naprosto mimořádný ceremoniál. Jak už správně řekla Hanissa, představuje královna klidný střed celého národa, protože z ní vyzařuje Královská aura. Ta aura, to je něco velmi magického. Kdybychom ji chtěli popsat, bude nejlepší,

když si ji představíme jako duši, která ale nenáleží pouze jedné osobě, ale dělí se o ni všichni příslušníci národa Xixů. Je to ohromná duše, kterou unese pouze ta příslušnice národa Xixů, která je na takový úkol připravována celý život.“

Qwrl'Xikik domluvil. Zaznělo ohlušující cvakání, které Xixové vydávali svými kusadly a které připomínalo lidský potlesk. Ceremoniářovo místo zaujal další řečník.

„To je Nejvyšší léčitel Xixů,“ vysvětloval bratr Barthian a pokyvoval hlavou. „Připomíná Xixům, aby nikdy nezapomněli, kým byli, a proto aby zůstali tím, čím jsou.“

„Co to znamená?“ zeptala se Hanissa.

Kněz pokrčil rameny. „Přiznám se, že to taky nevím. O původu Xixů toho není moc známo. Jak víte, přišli do Bondingoru před šedesáti lety a požádali, zda se tu mohou usadit. Protože jejich léčitelské umění je nedostižné, dědeček barona Beruna jim to rád dovolil. Od té doby tu žijí v míru se všemi ostatními. Ale jen málokdo se za tu dobu snažil je důkladněji poznat.“

„Ale co vy?“ namítla Hanissa. „Vy přece víte o Xixech ledacos.“

„Ve svém volnu jsem se snažil o nich dozvědět víc,“ připustil bratr Barthian. „Cizí kultury mě velmi zajímají. Bohužel jako kněz městské gardy mám na taková studia málo času.“

Po Nejvyšším léčiteli předstoupil třetí Xix, po něm čtvrtý. Pak se zvedl baron Berun, který vychválil královnu a zdůraznil, že mezi Xixy a lidmi panují výborné vztahy. Po něm následoval nejstarší ze všech trpaslíků a vyslanec elfů.

Tomrin se začal na židli vrtět. Ještě včera byl z pomyšlení na to, že se této korunovační slavnosti bude smět zúčastnit, doslova nadšený. Ale pomalu se začínal sám sebe ptát, jestli nakonec Sando neudělal líp, když zůstal v Dračí ulici. Nejspíš právě teď dovádí s Fleckem a zkoumá tajemné sklepení opuštěného domu. Tomrin se přistihl, že Sandovi trochu závidí.

Ze zamyšlení ho vytrhla Hanissa, když ho chytila za paži. „Koukej, Tomrine, něco se děje!“ špitla.

Chlapec se okamžitě soustředil na dění na tribuně. Královna Xixů povstala a k přítomným zazněly cvakavé zvuky pronášené slavnostním tónem.

„Děkuje za všechna ta léta, po která směla národu Xixů sloužit,“ překládal Barthian. „Domnívá se, že její vláda trvala už dost dlouho. Nastal čas, aby se vlády ujala nová, mladá královna s pokrokovými názory. Prosí národ Xixů, aby přijal novou královnu-larvu se stejně otevřenou náručí, jako kdysi přijal ji.“

„Jak dlouho už vlastně vládne?“ zeptal se Tomrin.

„Téměř padesát let, po celý svůj život,“ odpověděl kněz.

„Takže ještě není tak stará.“

Kněz zavrtěl hlavou. „Podle obvyklé délky života Xixů už stará je. Xixové se nedožívají tolika let jako my, Tomrine. Xix tvého věku by už byl v polovině života a dvacetiletí Xixové jsou považováni za staré.“

Když to bratr Barthian říkal, vzpomněl si Tomrin, že něco podobného už kdysi četl. Připadalo mu divné, mít na život tak málo času. I když na druhé straně si trpaslíci, kteří se dožívají i dvou set let, nejspíš myslí něco podobného o lidech.

Mezitím královna pokračovala ve svém slavnostním projevu. „Nyní děkuje svým dlouholetým věrným a poradcům,“ prozradil Barthian.

„Ráda bych též poděkovala baronu Berunovi z Bondingoru,“ pronesla královna náhle lidskou řečí. I během těchto slov cvakala kusadly, což dodávalo její řeči zvláštní přízvuk. „Byl jste k mému národu vždy velmi přátelský, barone. A byl jste jedním z nejchápavějších mužů, které jsem za celý svůj život poznala. Nová královna bude mít velké štěstí, že Bondingoru vládnete právě vy. Kéž přátelství mezi našimi národy nikdy neskončí.“

Znovu vypukl potlesk a oblíbený vládce lidí sklonil uctivě hlavu.

„Mějte se nadále všichni dobře. Já, Grll’X’a Třetí, odcházím ze světa z vlastní vůle, tak, jak je to u královen národa

Xixů obvyklé. Královskou auru předávám Zrkidě První. Kéž vám vládne dlouho a moudře.“

S těmito slovy se královna odebrala zpět k nosítkům, na kterých ji přinesli. Přistoupil k ní Nejvyšší léčitel a podal jí červenohnědý pohár, který připomínal barvou i materiálem krunýře Xixů. Grll'X'a ho zvedla k malým ústům a zhluboka vydechla. Z jejího nitra vyšel zlatavě se třpytící obláček mlhy a pohár zaplnil. S vážnou tváří podala nádobu zpět Nejvyššímu léčiteli a ten ji přenesl k blízkému oltáři.

Grll'X'a přejela posledním dlouhým pohledem svůj národ. Vzápětí její složené hmyzí oči překryla kožovitá víčka, hlava jí poklesla na polštář a byla mrtvá.

Tomrin polkl. Zmocnil se ho pocit neuvěřitelné tísně. Věděl, že Grll'X'a zemře. A protože královny Xixů nikdy nebyly nemocné nebo vetché a žádný Xix by nikdy druhému neublížil, mohly královny ukončit svůj život pouze z vlastní vůle. Ale i tato dobrovolná smrt Tomrina dojala. Pohlédl na Hanissu, která na tom byla podobně. Po dívčině tváři stékala slza.

Hodnostáři nahoře na tribuně sklonili trojhranné hlavy a dlouhé paže spojili v gestu připomínajícím modlitbu.

„Co se bude dít dál?“ zeptal se Tomrin tiše bratra Barthiana.

„Nastává čas smutku,“ zašeptal kněz. „Další půlhodinu nebudou mít Xixové žádnou královnu. Po tuto dobu se musí obejít bez Královské aury, která je všechny spojuje. Pocítí osamělost a žal.“ Barthian svraštil čelo. „Je možné, že právě to měl Nejvyšší léčitel na mysli, když řekl, aby se Xixové rozpomenuli na to, co bývalo. Možná dříve bývali samostatnými bytostmi bez Královské aury, která je nyní spojuje. A na to teď vzpomínají. Takže i my bychom měli mlčet a vzpomínat na starou královnu.“

Tomrin si v duchu povzdechl. Další půlhodina, po kterou musí tiše sedět... Ale chtěl to, tak to má. Mlčky hleděl na špičky svých bot. Pak se kradmo podíval na Hanissu, která vypadala, že je ponořená do tichého rozjímání. Nakonec si začal prohlížet hodnostáře sedící před ním. V duchu si zrovna říkal, jak dlouho asi trvá půlhodina u Xixů, když vtom Nejvyšší léčitel vstal a pokynul strážím stojícím na okraji tribuny.

„Teď přinesou Zrkidu,“ zašeptal bratr Barthian.

Tomrin se na židli rázem narovnal a se zájmem začal znovu sledovat dění na tribuně. A nebyl sám. Všichni v místnosti natahovali krky, Xixové škrábali nohama a tiše, jakoby šeptem, cvakali kusadly.

Napjatou atmosféru náhle prořízl pronikavý jekot. Jeden ze strážných se vrhl na tribunu, začal máchat pažemi jako šílený a divoce klapal a cvakal kusadly.

V sále zavládl neklid.

„Cože?“ vykřikl jeden z Xixů lidskou řečí. Byl to urostlý hmyzí muž s bronzově zbarveným hrudním pancířem a podivně širokou helmou na hlavě. „To je neslýchané! To je nevídaná zrada!“ Přešel do jazyka Xixů a začal udělovat cvakavé rozkazy.

Tomrin zahlédl, že vpředu vstal jeho otec. „Generále, co se to děje?“ zeptal se.

Xix se otočil k rytíři Ronanovi. „Královna-larva byla unesena ze své komnaty! Všichni její strážci jsou mrtví až na jednoho. Ten je těžce zraněný. Ale neznámého útočníka poznal: byl to člověk!“

„U všech božstev,“ zamumlal bratr Barthian rozrušeně.

Tomrin však věnoval pozornost něčemu zcela jinému.

Neklid v sále sílil. Xixové pobíhali sem a tam a rozčileně cvakali kusadly. Hosté vyskočili ze židlí, napjatě se po sobě dívali a začali mluvit jeden přes druhého.

„To nebyl nikdo z nás!“ snažil se rytíř Ronan překřičet panující hluk. „To přece víte. My jsme přátelé Xixů.“

„Vůbec nic nevíme,“ odvětil generál. „Nesmíme připustit žádné riziko. Únosce nesmí utéct. Celou stavbu uzavřeme, dokud ho nedopadneme. Náš národ přežije jen tehdy, když bude královna-larva nalezena během deseti hodin.“

„Během deseti hodin? A proč?“ nechápal Tomrin a tázavě pohlédl na bratra Barthiana.

Kněz pokrčil rameny.

„Protože jinak Královská aura zanikne,“ pronesl hlas za jejich zády. Tomrin se otočil a spatřil jednoho z Xixů. Tvářil se vyděšeně. „A co to znamená?“ zeptal se Tomrin.

„Že budou zase všichni sami, tak jako tomu bylo kdysi,“ řekla Hanissa. Pohlédla na Xixe. „Mám pravdu?“

Xix zoufale zavrtěl hlavou. „Ne. Královská aura nám sice poskytuje vzájemnou pospolitost, ale především zaručuje mír. Bez ní...“ Kusadla se mu podivně zachvěla. „Bez ní se z nás opět stanou nebezpečné příšery, kterými jsme byli před tisíci lety.“ Potom se trochu sklonil a v jeho složených očích zahlédli nepatrný záblesk. „Opět se z nás stanou nemilosrdné, nenasytné nestvůry, které zahubí vše, co se jim postaví do cesty.“

Kapitola 2 **Uvěznění!**

Když Sando společně s Fleckem sestupovali v Dračí ulici č. 13 zpět do přízemí, dřevěné schody úzkého schodiště pod jeho podrážkami vrzaly. Sando si povzdechl. „Tak s pracovníou už jsme taky hotovi...“

Fleck k němu vzhlédl. Malý létající dráček s pokřivenými křídly nespokojeně zakňoural.

„Já ti rozumím.“ Sando ho pohladil po šupinaté hlavě. „Už jsme prošli všechny místnosti, a pořád ještě nevíme, co budeme dělat. Dneska mě nic nebaví. A pomalu nám docházejí možnosti.“

To by jeden vyletěl z kůže: dům v Dračí ulici č. 13, kde se Sando pravidelně scházel se svými přáteli Tomrinem, Hannissou a Fleckem, patřil určitě k nejzajímavějším místům

v celém Bondingoru. Kdysi ho zasáhlo nepovedené zneviditelňovací kouzlo z nedaleké Kouzelnické univerzity. Kromě malého kousku zdi s oknem byl neviditelný a zcela zapomenutý. Nikdo kromě něj, jeho kamarádů a mrzutého kamenného chrliče odnaproti o něm nevěděl. Navíc se ve všech místnostech ještě nacházely podivné věci, které patřily bývalému majiteli domu. Hanissa se domnívala, že to byl určitě nějaký cestovatel. Zdálo by se, že v takovém domě *není možné* se nudit.

Fleck znovu zakňoural. Sandovi připadalo, že to znělo vyčítavě.

„Hej, nekoukej tak na mě! *Tebe* snad zajímá nějaká královna a dvorní ceremoniály?“

Dráček sklonil hlavu a zavrtal dlouhý čumák mezi přední tlapky.

„No tak vidíš. Mě taky ne.“

I když by to Sando nikdy nepřiznal, v duchu si říkal, že možná udělal chybu, když nešel s ostatními. Hmyzí léčitelé ze severní části města ho sice také fascinovali, ale královské způsoby ho pranic nezajímaly. Všechno to uklánění a ponížené pózy, jaké jsou u královských dvorů obvyklé, mu připadaly pošetilé, a u národa Xixů to určitě nebude jiné. Sando jako kluk z Přístavní čtvrti miloval svobodu a pocit, že si kdykoliv může dělat, co se mu líbí.

Jenomže jednou to přestane člověka bavit, aby si dělal, co chce, pomyslel si, když po ruce není nikdo, s kým by to člověk mohl dělat...

Ta myšlenka ho překvapila. Přestože byl až doposud spíš samotář a většinou se po Bondingoru toulal sám, kamarádi mu najednou začali chybět. Dokonce už ho ani nezajímal tajuplný poklop v podlaze v přízemí domu v Dračí ulici č. 13. Bez Tomrina a Hanissy pro něj ztratil přitažlivost.

Fleck se přemístil k vyhaslému krbu, který zabíral téměř celou stěnu obývacího pokoje. Když viděl, jak je Sando rozmrzelý, popadl do tlamy tenký dlouhý klacík a vyzývavě se postavil proti chlapci.

Chlapec zvedl obočí. „Ty snad chceš, abych ti ho házel? Přiznej se, že na mě chceš být jen hodný.“

Fleck byl tak trochu nešika a teprve před nedávnem pochopil, jak to s aportováním vlastně je. Vlastně ho to moc nebavilo. Ale přesto souhlasně zafrkal.

„Tak pojd', půjdeme ven,“ vyzval ho s úsměvem Sando a pohlédl na stůl zaplněný čarodějnickými potřebami. S kouzly tu často experimentovala Hanissa, protože na Kouzelnické univerzitě, kde společně s matkou bydlela, studovat nesměla. „Když si budeme házet klacíkem uvnitř, Nissa nás zabije. Víš, že ty své lahvičky a kelímky hlídá jako ostříž, aby se jim nic nestalo.“

Slunce už stálo vysoko. Na dvorku ležícím mezi domy číslo 11 a 15 vyhnalo z hromad ztrouchnivělých prken, rozpadlých bedýnek na ovoce a všemožného harampádí všechny stíny. Oba domy a dvorek chránily Dračí ulici č. 13 před nevítanými návštěvníky.

Fleck funěl, pobíhal kolem Sanda a dlouhým čumákem chytal částčky prachu poletující ve slunečním světle. Venku se mu líbilo mnohem víc než v domě.

„Tak pojd,“ řekl Sando, napráhl ruku s klacíkem a...

„Musí to být?“

Sando se zarazil. Ten hlas dobře zná – takhle mrzutě zní jenom jeden.

„Copak si nemůžete hrát uvnitř? Musíte pokaždé vylézt ven a rušit můj odpočinek při zasloužené přestávce?“

Sando si tiše odfrkl. Prý přestávka na odpočinek! Nepršelo už několik dní. Tohle není žádná přestávka, ale prázdniny. „Dobré ráno, pane Glukku,“ pozdravil rádoby srdečně kamenný chrlič s žabí tváří. „Jak se máte?“ *Vy jeden starej protivu*, dodal v duchu.

Glukk visel úplně nahoře na jedné z domovních zdí ohraničujících dvorek. Práci měl, jen když pršelo. Jinak pospával na slunci a – jak připadalo Sandovi – rozčiloval se nad vším a každým, kdo ho vyrušil.

„Ále, ani se neptej. Polovinu noci jsem se hádal s tlupou

koboldů, kteří po mně lezli a chtěli odsud pozorovat hvězdy na obloze. A teď, když už bych mohl mít klid, přijdeš ty s tím svým drakem a děláš rámus.“ Glukk si teatrálně povzdechl. „Což se určitě vzápětí stane, že?“

Sando vzdorně hleděl do vyčítavých očí kamenného tvora. „Chtěli jsme si tu s Fleckem trochu ukrátit dlouhou chvíli.“

„To určitě. A než se jeden vzpomene, začne od zdí odletovat omítka, hromady haraburdí se budou hroutit a kolem mě budou svištět žluté blesky, jako by tu vypukla válka kouzelníků.“

Při zmínce o blescích Sando polkl. Hanissa byla chytrá a nadaná kouzelnice, ale *onoho* dne se jí ani trochu nedařilo. *To nám bude Glukk předhazovat, ještě až budeme staří a šediví*, pomyslel si. „Za ty blesky jsme se už dávno omluvili,“ řekl potichu vzdorovitě.

Ale Glukk ho stejně zaslechl. „A co ta stará socha, kterou ty blesky rozmetaly na prach? Ta je vám za tu vaši omluvu určitě taky nesmírně vděčná,“ prohlásil výsměšně. „Proč vlastně nejste s těmi dalšími dvěma? Ti dnes nesměli přijít?“

„Tomrin s Nissou jsou v severní části města,“ odpověděl Sando zkroušeně. „U národa Xixů. Tomrinův učitel je vzal s sebou na korunovační obřad.“

Glukk vyděšeně vytřeštil oči, až kámen, ze kterého byl vytesaný, hlasitě zaskřípěl. „Uvnitř? V jejich sídle? U průtrže mračen, chlapče, hlavně mi neříkej, že jsou v té Budově oba dva!“

„Ehm... ano, jsou. Vím jenom, že tam má být dnes korunovace královny.“ Sando měl najednou divný pocit. Takhle Glukka ještě nezažil. „Proč? Bratr Barthian říkal, že je to tam naprosto bezpečné. Já sice Xixy osobně neznám, ale netuším, čím by mohli být nebezpeční. Vždyť jsou to všechno přátelští léčitelé.“

„Ale no tak, hochu!“ zapřísahal ho Glukk. V jeho pohledu, který byl ještě před okamžikem plný výtek, se náhle objevilo něco úplně jiného. Něco, co Sandovi připadalo jako zděšení. „Sídlo Xixů bylo dnes ráno neprodyšně uzavřené! Před chvílí mi to řekl můj přítel Gyrgel z Východního koutu, který přímo sousedí s jejich územím. Xixové...“ Odmlčel se.

Nebylo to poprvé, co si Sando říkal, jak je možné, že zrovna kamenné a v podstatě nepohyblivé chrliče patří k těm neinformovanějším obyvatelům celého města. Ale většina jeho myšlenek patřila kamarádům. Nepříjemný pocit kolem žaludku zesílil a Sando měl jasno: Tomrin s Hannissou se ocitli v problémech. „Cože?“ vyhrkl. „Co je s těmi Xixy, pane Glukku? Prosím, povězte mi to.“

Chrlič sklopil hlavu, jako kdyby právě obdržel špatnou zprávu. „Xixové se najednou zbláznili. Gyrgel říká, že zajali všechny hosty a přestávají se ovládat. Říká, že Xixové jsou dnes nebezpeční nejen sami sobě, ale všem, kdo se vyskytují v jejich blízkosti.“

Sando na něj nepřestával zírat. V duchu před sebou viděl vyzábělé, neobvyklé, ale přátelské hmyzí bytosti ve slavnostních rouchách a pokoušel se představit si je jako zdivočelou chátru. Nedařilo se mu to. O Glukkových slovech přesto nepochyboval.

„Flecku,“ pronesl rozrušeně a klacík mu vypadl z dlaně. „Pojď sem. Musíme vyrazit k sídlu Xixů a zjistit, co se stalo.“

Za okamžik už vyběhl s mladým dráčkem v patách z uzounkého průchodu mezi domy číslo 11 a 15 v Dračí ulici.

„Zpátky!“ Rozkaz městského maršála Feylora z Garstingu se rozléhal dlážděnou ulicí oddělující Uměleckou čtvrť od území Xixů. „Sakra, nepřibližujte se!“ Jeho skvostný bělouš divoce frkal, když ho Feylor hnal směrem k přihlížejícím. Vytasený meč městského maršála se v poledním slunci jen blýskal. „Přísahám, že každý, kdo se odváží udělat jen krok směrem přes tuhle ulici, stráví noc v žaláři!“

Sando lapal po dechu. Právě přiběhl a zmatek, který zde panoval, překonal jeho nejhorší obavy. Stáli tady všichni –

lidé, trpaslíci, trollové, elfové a mnozí další – a zírali na Budovu Xixů. Nejspíš už taky slyšeli, co se stalo, a přispěchali sem, aby se podívali.

Kdyby tu městská garda neudržovala pořádek, zvědavost by určitě některé jedince už dávno vehnala do čtvrti Xixů, mezi jejich obydlí připomínající včelí úly. A Sando předpokládal, že by je tam nečekalo nic dobrého.

Xixové žili v červenohnědých stavbách z hlíny, jílu a dalších přírodních materiálů. Jejich území o obvodu dobrých tisíc kroků se rozprostíralo mezi Uměleckou čtvrtí, Starým městem a Východním koutem. Nejvýše čněla Budova, která byla zároveň nejvyšší stavbou v celém městě a jako jeho symbol se tyčila k nebi. Ze všech stran ji obklopovaly mnohem menší domky, které ale vyhlížely zcela stejně. Nakolik Sando věděl, byly to všechno účelové stavby. V některých léčili Xixové nemocné, kteří k nim přicházeli z celého Bondingoru a prosili o pomoc, v dalších provozovali obchody. Domky nebyly o mnoho větší než Gumpův příboj, Sandův domov u přístavu, a z některých stoupal k nebi tmavý dým.

„Ten kouř ale nevychází z komínů,“ zamumlal Sando a chňapl po Fleckovi, aby mu neutekl. Mladý dráček by nejspíš samou starostí o jejich kamarády běžel dál. „To hoří ty domy.“

A skutečně: čím pozorněji se díval, tím zřetelněji viděl plameny řádící mezi obydlími Xixů. Příslušníci městské gardy spěchali na pomoc s dřevěnými kbelíky plnými písku a vody. Přestože odvážní gardisté některé požáry uhasili, netvářili se Xixové žijící a pracující v blízkosti hlavní Budo-vy příliš vděčně. Právě naopak. Sando zahlédl, že někteří hmyzí tvorové na vojáky útočně syčí. Další bezhlavě pobíhali kolem. Jako by se náhle zbláznili. Když se jim někdo připlétl do cesty, udělal dobře, když rychle uskočil stranou, protože obvykle tak klidní a starostliví Xixové se náhle chovali zcela bezohledně. Co to do nich jen vjelo?

„Všichni o rozum nepřišli,“ pronesl mladý elf stojící vedle něj, jako by uměl číst myšlenky. „Podívej, někteří vypadají vyrovnaně a rozumně jako vždycky.“ A nataženou rukou ukázal na ulici. „Alespoň zatím.“

Sando pohlédl na vytáhlého chlapce se špičatýma ušima a s plavými vlasy spadajícími do obličeje a očima sledoval jeho nataženou paži. Uviděl několik Xixů, kteří se doopravdy snažili městským gardistům pomáhat udržet klid a pořádek. Ti pomatení je ale napadali, kdekoli se s nimi střetli.

Fleck zakňoural.

„Mně se to taky nelíbí, Flecku,“ řekl Sando a poplácal ho. „Někde tam však jsou Tomrin a Nissa. Musíme je najít.“